

δὲν θέλει, ἅς ἐκλέξη τοὺς ἀντιπάλους μας ! ὅτι εἰνέ ποτε δυνατόν νὰ ἐκλεχθῇ ἓνας ἐξ ὑμῶν, ἀκόμη καὶ ὁ ἓνας αὐτὸς ἀν' ὀνομάζεται Χαρίλαος Τρικούπης ;

Ἄν ἐλέγετε ὅτι εἰσθε ἀπατεῶνες τοῦ ἔθνους, κύριοι **ἑκατονέξῃ**, θὰ σᾶς ἐπιστεύωμεν, μάλιστα. Θὰ εἶχομεν προχειροτάτην ἀπόδειξιν νὰ σᾶς πιστεύσωμεν. Δὲν ἐξετέθητε εἰς τὰς ἐκλογὰς ὡς ἀντιπολιτευόμενοι ; Δὲν ὑπεσχέθητε εἰς τὰ προγράμματά σας οἰκονομίας, ναί ! φόρους, ὄχι ! ; Δὲν ἐπηγγέλητε τὴν μεταρρύθμισιν, τὴν ἀναμόρφωσιν ; Καὶ ὅταν σᾶς ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἔθνους ἡ δύναμις τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἡ ἐξουσία, τί ἐπράξατε, κύριοι **ἑκατονέξῃ** ; Ὡς ἡ ἐν τοῖς *Ἀγιοταῖς* τοῦ Ὁφειμαχ εἰσερχομένη ὑπὸ μορφήν ἐπαιτῶν συμμορία τοῦ Φαλσακαπᾶ ρίπτει ἀκολούθως τὰς ράβδους καὶ τὰ ράκη καὶ γυμνώνει τὰ ξίφη διὰ νὰ θύσῃ καὶ νὰ ἀπολέσῃ, οὕτω καὶ σεῖς, ἅμα κατελάβατε τὴν ἐξουσίαν, ἐρρίψατε εἰς τὰ σκυλιὰ τὰς οἰκονομίας καὶ μεταρρυθμίσεις, καὶ γυμνώσαντες τοὺς βραχίονας κραδαίνετε τώρα ὑπερρφάνως τοὺς φόρους, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἀρχαίαν διαφθοράν.

Εἰσθε λοιπὸν καθαροὶ ἀπατεῶνες, κύριοι ἑκατονέξῃ, χωρὶς στρυφυγυρίσματα καὶ κοπλιμέντα.

Ἄλλ' ἔστω, θὰ ἀνταπαντήσητε, ἀπατεῶνες, ἀλλ' εἴμεθα πλειονοψηφία ἀπατεῶνων !

Οὕτε τοῦτο, ἀνώνυμοι ἐθνοφθορεῖς ! Ἡ χθесινὴ *Πρωτὰ* σᾶς ἐπέταξε τὰ ὀνόματα τῆς ἀληθοῦς πλειοψηφίας, τὰ ὅποια δεικνύουσιν ὅτι ἂν ἀριθμῆτε σεῖς ἑκατονέξῃ, ἀριθμοῦν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι **ἑκατονδεκαέξῃ**. Τοὺς ἡρίβησε τὸν καθένα μὲ τὸ ὄνομά του. Ἔχετε νὰ διαφιλονεικήσητε κἀνὲν ὄνομα ὡς ἐδικόν σας ; Μήπως ὁ ψυχορραγῶν Κουμουνδούρος σᾶς ἀνήκει ;

Δὲν εἰσθε λοιπὸν ὡς ἀντιπρόσωποι ἀπατεῶνες, δὲν εἰσθε μόνον κατ' οὐσίαν νόθοι ἀντιπρόσωποι, εἰσθε καὶ κατὰ τύπους **μειοψηφία**, καὶ ὅμως κυβερνᾶτε, καὶ ὅμως φορτῶ-

νετε ἐπὶ τοῦ λαοῦ φόρους ἐπὶ φόρων, βάρη ἐπὶ βαρῶν, δυστυχήματα ἐπὶ δυστυχημάτων.

Ἀπόδειξις ὅτι τὸ Σύνταγμα ἐγένετο πατσαβούρα ! Οὐδεμία Βουλὴ, οὐτ' ἐν καιρῷ εἰρήνης, οὐτ' ἐν καιρῷ πολέμου, ἐψήφισε νέους φόρους δεκαεὺς ἑκατομμυρίων. Ἡ σημερινὴ Βουλὴ, ἥτις ὑπερψηφίζει τοὺς φόρους, τοὺς ὑπερψηφίζει ἐναντίον τοῦ ἔθνους. Καὶ ἐκ τῆς Βουλῆς, πάλιν αὐτῆς, τῆς νόθου καὶ ἀπατεῶνος Βουλῆς, ἡ ἀληθὴς πλειοψηφία εἶνε ἀντιπολιτευσίς· ἡ ἀληθὴς μειοψηφία εἶνε κυβερνήσις. Ποῦ εὐρίσκεται εἰς ὅλα αὐτὰ τὸ Σύνταγμα ;

Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἠδύνατο νὰ ρίψωσι τὴν κυβερνήσιν, ἀπουσιάζουσιν ἐκ τῆς Βουλῆς, ὡς ἀπουσιάζουσιν ἐξ Ἀθηνῶν **προδοσία πρώτη!** Ἐκεῖνοι, οἵτινες συναισθανόμενοι ὅτι εἶνε μειοψηφία, ὥφειλον νὰ παραιτηθῶσι, δὲν παραιτοῦνται, προβαίνοντες εἰς πραξικόπημα καὶ δολιεύμενοι τὸ Σύνταγμα· **προδοσία δευτέρα!** Ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐτάχθη ἀνώτατος ἐπόπτης πάντων καὶ βλέπων τὰ τελούμενα ἀντισυνταγματικά, ὥφειλε νὰ ἀποπέμψῃ τὴν κυβερνήσιν, σώζων τὸ Σύνταγμα, ὁ βασιλεὺς χορεύει, ὁ βασιλεὺς διασκεδάζει· νὰ εἴπωμεν **προδοσία τρίτη;**

Τί λοιπὸν μᾶς μένει ἐκεῖθεν τοῦ Συντάγματος ; Οὐδὲν ἄλλο εἰμὶ ἄνω ἢ τυραννία καὶ κάτω ἢ ἀναρχία ! Ἀς ἀνοίξῃ ὁ πόλεμος !

Καλιθέαν

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη—23 Φεβρουαρίου.

Ὡς συνέχειαν τῆς ἐν τῇ γενικῇ συζητήσῃ τοῦ προϋπολο-

7

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

7

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 423)

Ὁ δήμαρχος ἀμέσως τὸν ἐπαρουσίασε :

— Κύριε εἰρηνοδίκᾳ, κύριε Κορνεβέν, εἶπεν, σᾶς παρουσιάζω τὸν κ. Ἰάκωβον Βαγιάν ἐκ Μαρέιλ, ἀρχαῖον λοχαγὸν τῶν δραγόνων.

Καὶ ἐχαιρετίσθησαν.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ἀρχαῖος στρατιωτικὸς, μὲ συγχωρεῖτε νὰ σᾶς ἀπασχολήσω ὀλίγα λεπτά, ἂν καὶ εἰσθε ἐτοιμοὶ ν' ἀναχωρήσητε ;

— Δὲν εἶνε καὶ τόση βία, ἀπάντησεν ὁ εἰρηνοδίκτης, καθήσατε παρακαλῶ· ἔχετε νὰ μᾶς κάμετε κάμμιαν ἀποκάλυψιν ;

— Δυστυχῶς, κάμμιαν· ἔλαβα ὅμως τὸ θάρρος νὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω καὶ νὰ σᾶς κάμω μίαν ἐρώτησιν.

— Ὅριστε· περὶ τίνος πρόκειται ;

— Σᾶς εἶπεν ἤδη ὁ κ. δήμαρχος ποῖος εἶμαι· πλησιάζω νὰ γίνω πενήντα πέντε ἐτῶν καὶ ἐγεννήθηκα ἐν Μαρέιλ, ὅπου κατοικῶ, ἀφ' ὅτου ἀπεσύρθην ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Περιουσίαν δὲν ἔχω, πλὴν μιᾶς οἰκίας, ἐνὸς κήπου καὶ ἐνὸς χωραφιοῦ, τὸ ὅποιον καλλιεργῶ μοναχός μου· ἀλλὰ ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ δὲν ἔχομεν μεγάλαν ἀνάγκαν· εἴμεθα ὀλιγαρκέστατοι· ἡ σύνταξις τὴν ὁποίαν παίρνω μᾶς ὑπεραρκεῖ, κάμνομεν μάλιστα καὶ μερικὰς οἰκονομίας.

Δὲν μᾶς λείπει τίποτε ἄλλο, εἰμὶ ἐν τέκνον, ἀρσενικὸν ἢ θηλυκὸν, ἓνα μικρὸν τὸ ὅποιον νὰ ἀγαπῶμεν, νὰ τὸ λατρεύωμεν, νὰ τὸ περιποιούμεθα. Ὁ Θεὸς δὲν θέλησε νὰ ἔχουμε δικό μας. Καὶ ὅμως εἴχαμε τόσην ἀνάγκην. Ἡ ἀπομόνωσις ἐνίοτε μᾶς γίνεται πολὺ ἐπαισιθητή.

Πρὸ ὀλίγου ἐγεννήθη πτωχὸν πλάσμα, ὑπὸ δύο γονέων ἀγνώστων· ἐγεννήθη ἐν μέσῳ δύο ἀνοικτῶν τάφων. Τί ἀτυχία !

— Τί ἀτυχία ! ἐπανελάβον καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἔρχομαι νὰ σᾶς προτείνω· νὰ μοῦ τὸ δώσητε.

Ὁ δήμαρχος καὶ ὁ εἰρηνοδίκης προσέβλεψαν ἀλλήλους.

— Ναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν, μὲ φωνὴν συγκεκινημένην· σᾶς ζητῶ νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇτε τὸ μικρὸν ὄρφανόν· θὰ τὸ ἀνατρέψω ὡς ἀληθὴς πατήρ· σᾶς ἐγγυῶμαι ὅτι δὲν θὰ τοῦ λείψῃ τίποτε. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει ὄνομα,

γισμού ἀγορεύσεώς του ὁ κ. **Κόρπας** ὑποβάλλων σκέψεις του τινας περὶ χωροφυλακῆς καὶ περὶ στρατιωτικῆς διαμορφώσεως ἐν γένει, παρειαγεί ως *molto* ἐν τῇ λόγῳ του καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ρηθὲν, ὅτι ἡ τακτικὴ ἀλλάσσει κατὰ δεκαετίαν. Μεθ' ὃ χωρῶν πρὸς τὸ Βῆμα ὁ κ. **Σωτήριος Πετιμεζᾶς**, καὶ πρὶν εἶτι ἀναβῇ ἐπ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ εἶτι, ἀπαλύων τὴν γλῶσσάν του, ἀρχεται λέγων, ὅτι πιθανὸν μὲν νὰ τὸ εἶπεν αὐτὸ ὁ μέγας Ναπολέων, ἀλλ' αὐτὸς γνωρίζει μόνον, ὅτι αἱ ἀναλογίαι τῶν στρατιωτικῶν σωματίων ἀλλάσσουν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων· θέλετε νὰ κάμετε ὀρεινὸν πόλεμον; δὲν σᾶς χρησιμεύει τὸ ὀρεινὸν πυροβολικόν· θέλετε νὰ κάμετε πεδινὸν πόλεμον; ἔχετε ἀνάγκην πεδινῶν πυροβόλων. Καὶ ἐξακολουθεῖ ἀναπτύσσων διὰ τῆς οἰκειᾶς αὐτῷ οἰκογενειακῆς καὶ ἐμπιστευτικῆς χροιάς τοῦ λόγου τὰς περὶ πολεμικῆς τέχνης καὶ στρατηγικῆς ἐμπειρίας δοξασίας του, ἐγκαταλείπων μὲν τὸν ὑψηλὸν του πῖλον ἐπὶ τοῦ Βήματος, ἀλλ' ὅχι καὶ τὴν ῥάβδον του, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν στέργει ν' ἀποχωρισθῇ, ὡς νὰ στηρίξῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ σῶμα καὶ ἐπιχειρήματα. Ὁ λόγος τοῦ κ. Πετιμεζᾶ διαφλέγεται ὑπὸ πολλῆς φιλοπατρίας· εἶνε παραγινόμενος ἀπὸ δόξας καὶ ἐθνικοῦς προορισμοῦ· ἐνίοτε δὲ φράσεις τινὲς αὐτοῦ φαίνονται ὡς δανεισθεῖσαι ἀπὸ Παρασχέλους στίχους, καθὼς ὅταν ὠμίλει περὶ πολέμου

Με ὑψωμένον μέτωπον, καὶ πῦρ εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ κ. Πετιμεζᾶς ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν εἶνε μάθησις, ἀλλὰ *ποῦς*· καὶ τὸ τετριμμένον ἐκεῖνο περὶ τοῦ ποιητοῦ λεγθὲν, ὅτι δὲν γίνεται, ἀλλὰ γεννᾶται, ὁ ρήτωρ ἐπεκτείνει ἐπὶ πάσης ἱκανότητος διαμορφῶν τὸ ἀπόφθεγμα ὡς ἐξῆς: ὁ *ἄνθρωπος* ποτὲ δὲν γίνεται, ἀλλὰ γεννᾶται.

Ἀλλὰ πολὺ φαιδρύνει τοὺς κυρίους βουλευτὰς ὁ ἐξόχως λακωνικὸς ἐπίλογος· ἀφοῦ μετὰ ζωηρότητος εἶπεν ὅσα εἶπε, προσέθηκε ταπεινῶσας τὸν τόνον τῆς φωνῆς: *Παρεξέτράπη!*

*

Καὶ ἐπειδὴ ἡ συζήτησις ἐθερμάνθη, οὐχὶ ὑπὸ τῶν περίεθερμαστῶν τῆς αἰθούσης, ἀλλ' ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀγορητῶν, ὁ **Στεφανίδης** γαργαλισθεὶς ζητεῖ τὸν λόγον, καὶ πρὶν εἶτι καταβῇ ὁ προκατόχος, ὁρμῶν καὶ δι' ἐκφραστικῆς κινήσεως τοῦ ἐν τῇ χειρὶ πῖλου του, ἀποδιώκων αὐτὸν, ἐξ ἐφόδου κυριεύει τὸ Βῆμα, διὰ νὰ ἐκχύσῃ καὶ οὗτος τὸν βροντῶδὴ αὐτοῦ πατριωτισμὸν, ἐπιμαρτυρόμενος «οὐχὶ Φράγκους καὶ μέγαν Ναπολέοντα, οὐδὲ τὸν φίλον του Δεληγιώργην, ἀλλὰ τὸν Ξενοφῶντα». Καὶ δὲν εἶνε μόνος ὁ Ξενοφῶν· εἰς πίστῳσιν τῶν περὶ στρατιωτικῶν ὀργανισμῶν φρονημάτων του ἐκφέρει τὸν Πλούταρχον, τὸν Ἡρακλῆ, τὸν Θησέα, περὶ οὗ ἀποκαλύπτει, ὅτι δὲν ἤξευρεν *ἐν δύο τρία*, ἀλλ' ἡ ῥώμη ἥτο αἰτίχ των θριάμβων του· ἀναλαμβάνει δὲ νὰ διδάξῃ τοὺς σκεπτομένους περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον ὀργανώσεως τοῦ στρατοῦ, ὅτι αἰεὶ οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης». Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν ρητορικὴν αὐτὴν εὐωχίαν ἐπλούτισε δι' ἀφθόνου σπονδῆς τεμαχίων ἐκ τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Τυρταίου. Ὁ Στεφανίδης εἶνε ὁ θρίαμβος τῆς κραυγῆς· ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον δῆποτε ἄλλον, ὅστις θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ λύσῃ τὰ ζητήματα, ὅπως τὰ λύει, καὶ ἀνακουφίζεται ὁ θρασυμύσταξ κ. Στεφανίδης.

*

Ὁ κ. **Μαυρομιχάλης** συμπληροῖ τὴν χθεσινὴν του ἀγόρευσιν, καὶ ἀνταπαντᾷ εἰς τινὰ τοῦ κ. Τρικούπη. Ἰδίως ἐπιμένει ἐπὶ τῆς παραγινώρισεως παρ' ἡμῖν τοῦ πεζικοῦ, καὶ τῆς ἀθλίας αὐτοῦ καταστάσεως. «Ἄν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἔχει σκοπὸν μόνον τὸ πυροβολικὸν νὰ συντάξῃ εἰς συντάγματα, καὶ νὰ ἀφίσῃ τὸ πεζικὸν ὅπως εἶνε, παραγινώριζι πολὺ τὸν στρατὸν· ὁ στρατὸς δὲν εἶνε τὰ τεχνικὰ ὅπλα, ἀλλὰ τὸ πεζικόν.»

*

Θὰ τοῦ δώσω τὸ δικό μου, ἅμα μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ τὸ υἱοθετήσω.

— Ἡ πρότασις αὕτη σᾶς τιμᾷ, ἀγαπητέ μου κυριε, ἀπεκρίνατο ὁ εἰρηνοδίκης. Ἀλλ' οὔτε ὁ κ. δήμαρχος, οὔτε ἐγὼ δικαιούμεθα ἀκόμη νὰ διαθέσωμεν τὸ ὄρφανόν. Αὐριον, μετὰ τινὰς ἡμέρας, ὅταν δὲν θὰ ἦνε πλέον ἀγνωστοὶ οἱ γονεῖς· του, μπορεῖ ἡ οἰκογένεια νὰ τὸ ἀναζητήσῃ.

— Ἐσκέφθην τοῦτο καὶ διὰ τοῦτο δὲν σᾶς τὸ ζητῶ εἰμὴ ὑπὸ ὅρους.

— Ὁ κ. δήμαρχος καὶ ἐγὼ θὰ λάβωμεν ὑπὸ σημείωσιν τὴν γενναίαν σὰς πρότασιν.

— Τὸ παιδί, τὸ ἔχει σήμερον μία γυναῖκα ἀπὸ τὸ Βλαϊνοῦρ, ὡς τροφὸς του, εἶπεν ὁ ἱατρός.

— Τὸ γνωρίζω, ἀνταπήνησεν ὁ λοχαγὸς, πρὸ ὀλίγου μάλιστα πέρασα ἀπὸ τὴν Ἀγγελικὴν Ριγῶ καὶ συμφωνήσαμε, ἂν γίνῃ δεκτὴ ἡ αἰτήσις μου, νὰ τὴν πληρῶνῃ ἐγὼ τὰ θηλαστικά.

— Τότε καλὰ, εἶπεν ὁ εἰρηνοδίκης, σὲ ὀλίγας ἡμέρας θὰ μάθωμεν βεβαίως ἂν τὸ ὄρφανόν ἔχῃ οἰκογένειαν, ἢ ἂν ἦνε καταμόναχον, καὶ τότε ὁ κ. δήμαρχος θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.

— Θὰ περιμένω τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. δημάρχου.

Ἡ ἅμαξα τοῦ ἱατροῦ ἀνέμενεν ἤδη πρὸ τῆς θύρας τοῦ δημαρχείου. Ὁ δήμαρχος καὶ Ἰάκωβος Βαγιάν συνώδευσαν τὸν ἱατρὸν Κορνερερ καὶ τὸν εἰρηνοδίκην μέχρι τῆς ἀμάξης, ἥτις, ἅμα αὐτῶν ἐπιβάντων, ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπὴ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀνὴρ ὅστις θὰ εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ εἰκοσι τὸ ὀλιγώτερον ἀνθρώπους τὰ συμβαίνοντα ἀπεμακρύνετο κουνῶν τὴν κεφαλὴν καὶ σκεπτόμενος καθ' ἑαυτὸν ὡς ἐξῆς:

— Δὲν θὰ ἤμουν τίποτε· κρῖμα τὸν κόπο ποῦ ἔλαβε ὁ εἰρηνοδίκης νὰ ἔλθῃ ὡς ἐδῶ· δὲν καθότανε καλλίτερα σ' τὸ δζάκι του; Ὁ μόνος ποῦ μπορούσε νὰ πῇ πῶς πνίγηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶμαι ἐγὼ, ποῦ τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου· θὰ πῆς ἦτανε θεοσκοτέινα, πῶς τὸν εἶδες, μὰ τὰ δικά μου τὰ μάτια βλέπουν καὶ σ' τὸ σκοτάδι! Τί μὲ μέλει ὅμως; Γιατί; Τίς ὁ λόγος νὰ κάθουμαι νὰ σκοτίζουμαι γιὰ πράγματα ποῦ δὲν μὲ ἀφοροῦν. Αὐτὰ εἶνε δουλιὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ ὅχι ἐνὸς πτωχοῦ ἀνθρώπου, σὰν κι' ἐμένα.

Ὁ τοιαῦτα σκεπτόμενος καὶ λογομαχῶν μὲ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἦτον ἓνας γέρον ἐγωῖστης, ἐξηκοντούτης περίπου· ἄλλοτε γεωργὸς ἐκ τῶν εὐπορωτέρων· ἀλλὰ φιλοχρήματος ὢν ἀνέμιχθη εἰς πολλὰς ἐπιχειρήσεις, τῆς μιᾶς ἀτυχεστέρας τῆς ἄλλης καὶ ἐναυάγησεν, ἀφοῦ ἔχασεν ὅχι μόνον τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ του, τὰ ὅποια πῆραν δρόμον κακὸ καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πατρίδα των, ἀπέθανε δὲ ἐκ θλίψεως καὶ ἡ σύζυγός του.

Ἐπὶ τινος γωνίας γῆς, τὴν ὁποίαν οἱ δανεισταὶ του δὲν κατεδέχθησαν νὰ λάβωσιν, ὅταν κατέσχον τὰ ἄλλα του κτήματα, κατεσκεύασεν αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ ξύλα καὶ πηλὸν μιὰ ψυροκαλύβα καὶ ἐκεῖ μέσα κατοικεῖσε. Κάμποσους χρόνους εἰργάζετο κοντὰ σὲ ἄλλους· κατόπιν ἐγινε γιδοβοσκός.

Ἀθανάσιος Πετιμεζᾶς. Δὲν εἶμαι ὁ ἀρμόδιος, ἀλλὰ θὰ εἶπω τὰς σκέψεις μου, καθόσον τὰ στρατιωτικὰ συνδέονται πρὸς τὰ οἰκονομικά. Οὐδεὶς στρατιώτης δύναται νὰ δεχθῇ ὅτι εἶνε στρατιώτης, ὑπηρετῶν ἐπὶ ἓν ἔτος μόνον. Κατὰ τὸ μεθοριακὸν ζήτημα ἔλεγον οἱ ἀξιωματικοί: τί στρατιώτας νὰ ἐδηγήσωμεν εἰς τὸν πόλεμον, οἷτινες κατετάχθησαν πρὸ δέκα ἡμερῶν μόνον; — Τί ὠφελοῦν αἱ ὠραιαὶ λέξεις πατριωτισμός, καὶ ἐθνικὴ δόξα, ὅταν πράγματι στρατὸν δὲν ἔχομεν; ἔχομεν ἀξιωματικούς, ἀλλ' ὄχι στρατόν· καὶ πάντοτε συζητήσεις ἀκούομεν περὶ διοργανισμοῦ καὶ ἀναδιοργανισμοῦ, καὶ τίποτε δὲν γίνεται. Σήμερον δὲν ὠφελοῦν τὰ ἄσματα τοῦ Τυρταίου, θέλομεν βραχίονας. Δι' αὐτῆς δὲ τῆς σπατάλης ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐλευθερώσωμεν τοὺς δούλους ἀδελφούς μας, ἀλλὰ θὰ ὑποδουλοθῶμεν καὶ ἡμεῖς.

*

Μετὰ ταῦτα ἡ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιψήφισις ἀρχεται· χωροῦσα τακτικῶς, ἀνακόπτεται δ' αὖθις ὑπὸ τοῦ κ. Κρεστενίτου διαμαρτυρομένου διὰ σθεναρὰς καὶ ὑπὲρ τὸ δέον τονιζομένης φωνῆς κατὰ τῆς προσλήψεως ξένων ἀξιωματικῶν. Φρονεῖ ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν καλοὶ ἀξιωματικοί, συναισθανόμενοι τὴν ἀξίαν των, νὰ ἔλθουν ἐνταῦθα διοργανωταί· καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι δύνανται νὰ εὐρεθῶσι τοιοῦτοι, μετὰ τινὰ καιρὸν θ' ἀναγκασθῶσι νὰ ἀναχωρήσωσι φέροντες ὄχι καλὰς ἀναμνήσεις. Ὡς ἄνθος δὲ διοργανωτικῆς καλλιέργειας ἀναφέρει τὸ πρό τιнос ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διοργανουμένῃ ταχυδρομικῇ ὑπηρεσίᾳ συμβάν, καθ' ὃ ἐπιστολὴ ἐκ Σαλαμίνος ἀποστελλομένη ἐνταῦθα πρὸς τὸν ὑπουργόν τῶν Ναυτικῶν ἐπ' ἔρε τὸ φύσημά της εἰς Ἀγγλίαν. Τὸ συμπέρασμα του εἶνε ὅτι ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ ἐκλέξῃ τέσσαρας ἢ πέντε ἀξιωματικούς οἷτινες ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἐκπαιδευόμενοι ἐν Εὐρώπῃ, νὰ ἀναδιοργανώσωσι τὸν στρατόν. Ἡ

πρόσληψις ξένων ἀξιωματικῶν θὰ ἔχῃ βαρεῖας συνεπειὰς ἐν τῷ στρατῷ, καὶ διαμαρτύρεται κατὰ τοῦ μέτρου τούτου ὡς ἑλλήν ἀξιωματικός.

*

Ἀλλ' ὁ κ. Τρικούνης, ὅστις παρατηρεῖται ὅτι ὅταν στρατιωτικὰ ζητήματα ρίπτονται εἰς τὸ μέσον, δὲν ἀμελεῖ διὰ ταχείας ἀπαντήσεως νὰ ἀπαλείψῃ πᾶσαν τυχόν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, νομίζει ὅτι πρέπει νὰ ὦμεν ἡσυχοί, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῆς τύχης καὶ ἄλλων ἀγορεύσεων τοῦ προλαλήσαντος· καὶ κατοπιν τοιούτων παρατηρήσεων του καὶ ἄλλοτε, μετὰ τὴν ἐκ τῶν πραγμάτων διάψευσιν, ἐπιμένει ἥδη. Ὁ στρατηγὸς Τομαζέν, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα, εἶνε ἐκ τῶν διακεκριμένων ἀξιωματικῶν· δὲν ἐπραγματοποιήθη δὲ ἡ ἐλευσίς του ἕνεκα λόγων πολιτικῶν.

*

Τελευταῖον πρόκειται τὰ ἔξοδα τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν.

Ὁ κ. Φιλάρετος, ὅστις πᾶσαν εὐκαιρίαν παραδοκεῖ διὰ νὰ ρίψῃ τὰ βέλη του κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης, τοῦ τόσο ἀδιαφοροῦντος πρὸς τὸ προσφιλὲς ὄνειρόν του, τῆς ἐρεύνης ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς δικαιοσύνης, διαμαρτύρεται ἀπὸ τοῦ Βήματος κατὰ τῆς ταχυδακτυλουργικῆς ἐπιψήφισως τῶν διαφόρων ἐξόδων. «Παίζεται κωμῳδία» ὁ προϋπολογισμὸς ἀναγινώσκειται δι' ἐξαψάλμου· προστίθενται χιλιάδες, καὶ οὐδὲν ἀντιλαμβάνομεθα. Ἐνταῦθα ὁ κ. Κοκέρης, ὁ πρωτοψάλτης τοῦ προϋπολογισμοῦ, υπογογγυίζει παραπονούμενος, καὶ ὁ κ. Δουζίνας λαμβάνει ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν *ροσολογικὴν* του κατάστασιν.

Ὁ κ. Φιλάρετος συμπεραίνει, ἀφοῦ κατῳρῶσε νὰ ρίψῃ ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ κ. Ράλλης εἰργάσθη ἡρωϊκώτατα νὰ μὴ γίνῃ συζητήσις, ὅτι αἱ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ προξενηθεῖ-

Εἶχε σαράντα ἕως πενήντα γίδια, τὰ δὴ ἦσαν δικά του· γιὰ τὰ ἄλλα ἔπερε κεφαλιτικό· ἀπ' αὐτὰ δὲ καὶ ἀπὸ τὸ γάλα καὶ τὰ κατσικάκια τῶν δικῶν του αἰγῶν κατόρθωσε νὰ ζῇ χωρὶς νὰ ἀναγκάζεται συχνὰ νὰ προστρέχῃ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν συγχωριανῶν του. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο Μονιῶ, ἔπειτα τὸν ἐβγάλαν οἱ ἄνθρωποι Κατσικᾶ καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦμεις γιὰ πάντα.

Ἀς ἀφήσουμε τώρα τὸν γέροντα αὐτὸν νὰ πάγῃ καλιὰ του, καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν κύρ Ἰάκωβον Βαγιάν.

Ἄμα ἔγινε ἄφαντῇ ἡ ἄμαξα τοῦ ἱατροῦ, αὐτὸς καὶ ὁ δῆμαρχος γενομένοι πλέον φίλοι, συμπεριπατοῦντες ἔλεγαν τὰ ἑξῆς:

— Πολὺ καλὰ ἔκαμες νὰ λάβῃς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν γιὰ τὸ καυμένο τὸ μικρό.

— Χαίρῳ πολὺ, κύριε δῆμαρχε, ποῦ ἐγκρίνετε τὸ μέτρον μου. Νομίζει κάνας, ὅτι κάποιος μ' ἐσπρόζε νάλθω σ' τὸ Βλαϊνκούρ. Διότι ἐπὶ τέλους δὲν εἶχα νὰ κάμω τίποτε ἐδῶ.

— Περὶ ἐργό! Τὴν συμπάθειαν ποῦ δεῖξατε εἰς τὴν καὶ μὲν τὴν γυναικίαν τὴν πῆρε τώρα ὅλην τὸ παιδί της.

— Μάλιστα. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω διατί. Τί χαρὰν ποῦ ἠσθάνθην ἅμα ἤκουσα πῶς γεννήθηκε τὸ παιδί. Ἐπειτα ὁ θάνατος τῆς μητρὸς μου ἐσπάρξε μέσα τὰ σωθικά μου. Ἀπ' τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μία ἰδέα μου κόλλησε, ὅτι πρέπει νὰ ἀφιερῶσω ὅσας ἡμέρας ἔχω νὰ ζήσω σ' τὸ ταλαίπωρο αὐτὸ παιδί.

— Εἰς ὅλα αὐτὰ βλέπω κι' ἐγὼ τὸν δάκτυλον τῆς θείας προνοίας. Καὶ ἀναχωρεῖτε ἀπόψε:

— Ὅχι, τώρα εἶνε ἀργὰ πλέον· ἀλλὰ αὔριον πολὺ πρωῒ.

— Ἐ! τότε λοιπὸν ἀπόψε θὰ φάμε μαζύ· θὰ σᾶς παρυσιάσω εἰς τὴν σύζυγόν μου. Τελείωσε· δὲν ἔχετε ν' ἀντεῖπητε. Πάμε.

Καὶ ἔσυρεν σχεδὸν ὁ δῆμαρχος τὸν λοχαγὸν τῶν δραγόνων, ἐνδῶσαντα εἰς τὴν πρόσκλησιν.

□

Ὅκτὼ παρῆλθον ἡμέραι ἀπὸ τῶν γεγονότων τὰ ὁποῖα ἀφηγήθημεν καθ' ἃς αἱ ἀνακρίσεις ἐξηκολούθουν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ εἰς ἀνακριτὴς ἦλθον εἰς Βλαϊνκούρ, μεταξὺ δὲ ἄλλων ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν των καὶ ὁ Ἰούλιος Κορνεφὲρ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ταξειδίου του, ἂν καὶ οὐδόλως τὸν ὑποπτεύοντο ὡς συνένοχον, ἡλπίζαν ὅμως νὰ λάβωσι πολιτικούς πληροφορίας.

Ὁ νέος Ἰούλιος ἐφάνετο καταδυσηρεστημένος, διότι ἀκουσίως ἐνεπλέχθη τὸ ὄνομά του ἐν τῇ μυστηριώδει ὑποθέσει, καὶ δὲν ἔλειψε νὰ ἐκφράσῃ εἰς τὴν ἀνάκρισιν τὴν ἀγανάκτησίν του.

σαι μεταβολή πρέπει δημοσιεύμεναι νὰ διανέμωται ἐγκρίτως εἰς τοὺς βουλευτάς.»

*
Ἐπὶ τοῦ ποσοῦ 400,000 ἀναφερομένων εἰς δοσοληψίας μεταξύ τοῦ ἐν Λονδίῳ κ. Σπάρταλη καὶ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως ὁ κ. Ζυγυμαλάς τονίζει τὸ προοίμιον ἐκτενοῦς συζητήσεως, ἡ ὁποία ὁμως ἀναβάλλεται διὰ τὴν αὐριον.

Πέμπτη — 24 Φεβρουαρίου.

Εἶδατε τὴν ἡμερησίαν διάταξιν; ὅλος ὁ πλοῦτος τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας τῆς Κυβερνήσεως ἐφορτώθη εἰς τὴν ῥάχην της· εἶνε μακρὰ καὶ πεπυκνωμένη ὡς ἄρθρον Αἰῶνος· τὰ ἀπαρτίζοντα ταύτην νομοσχέδια εἶνε ὅλα 82.

Ὁ κ. Δεληγιάννης κατακρίνει αὐτὴν τὴν πλημμυρῆ τακτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἀφοῦ ἐζήτησε νὰ προταχθῇ ἡ συζήτησις τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων ἀπὸ τὴν τῶν ἐσόδων, τὐρὰ ἐν τῇ σειρᾷ τῆς ἡμερησίας ἀφίνει τέλευταία τὰ φορολογικά, τίθησι δὲ πρὸ αὐτῶν 67 νομοσχέδια μὴ συνδεόμενα πρὸς τὸν προϋπολογισμόν.

Ὁ κ. Τρικούπης ἐσπευσε νὰ δικαιολογηθῇ καταλλήλως. Καὶ ἐγὼ δὲ νομίζω, ὅτι δὲν ἔχει δίκαιον ὁ κ. Δεληγιάννης, καθότι ἐν γένει προϋτάχθησαν τὰ μᾶλλον κατεπείγοντα· ἀπόδειξις δὲ τούτου εἶνε, ὅτι αὐξοντα ἀριθμὸν ἐν τοῖς πρώτοις κατέχει τὸ νομοσχέδιον :

Περὶ παραχωρήσεως ἐκκλησιαστικῶν γαιῶν πρὸς ἀνέγερσιν φρενοκομείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ζωρζῆ καὶ Ταρσῆς Δρομοκαίτου.

*
Ὁ ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως κ. Κοκκέβης ἀρχίζει τὸν ἐξάφαλ-

μον. Μὲ τὸν αὐτὸν δὲ τόνον ἀδιακόπου Κύριε ἐλέησον ἀντήχει τὸ τοῦ Προέδρου : ὑπάρχει ἀντίρρησης ; ὑπάρχει ἀντίρρησης ; κλπ.

Ἄλλ' οὐδεμία ὑπάρχει ἀντίρρησης, διότι ἀπεφασίσθη νὰ προτιμῶνται ἐν τῇ συζητήσει ἐκεῖνα, ἐφ' ὧν δὲν ἔχει νὰ σταματήσῃ ἡ ἀντιπολίτευσις. Ἐν τῇ ἀπολαύσει δὲ τῆς μακαρίας ἐκείνης νύστας ξαφνίζομεθα πρὸ τῆς φωνῆς τοῦ κ. Ζυγυμαλά οὐκ οἶδα πὼς λαβόντος τὸ ἐνδόσιμον, νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν μνήμην τὴν εὐλογίαν καὶ νὰ ἐκτραγηδῇ — τῆς λέξεως γίνεται ἀντὶ τῆς κατάχρησις ὑπὸ τῶν βουλευτῶν — τὰ βασανιστήρια τοῦ Κανθάρου· ἐπὶ στρατιωτικῶν τινῶν νομοσχεδίων περὶ προδικασμοῦ ὑπαξιωματικῶν, καὶ ἄλλων τινῶν ἀκούεται μικρὰ τῆς συζήτησις, πρωταγωνιστοῦντος τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, καὶ ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ ἀπὸ τοῦ Βήματος· ἀλλ' ὁ κ. Κρεστενίτης πειράται νὰ φέρῃ εἰς τὴν εὐθείαν τὸν ἀποπλανηθέντα : «Τί συζητεῖτε, ἀφοῦ γνωρίζετε τὸ ἐπίμονον τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ !»

*
Ἡ ὥρα ἐβδόμη, ὁ κ. Δεληγιάννης φορεῖ τὸ καπέλλο του, σιωπῆρὸν σάλλισμα ἀποχωρήσεως, ὡς θὰ ἔλεγε ποιητής, ἀγαπῶν τὰς τοιαύτας ἀντιθέσεις. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Προεδρος δεκνύει τάσιν νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν κώδωνά του, ἀκούεται ἡ φωνὴ βουλευτοῦ :

— Κύριε Πρόεδρε, δὲν θὰ πᾶτε σ' τὸ χορὸ ; ὁ κ. Πρόεδρος ἐγείρεται μειδιῶν, καὶ οἱ βουλευταὶ ἀναχωροῦσιν ἀκτινοβολοῦντες οἱ πλείστοι ὑπὸ τῆς προσδοκίας τοῦ μετ' ὀλίγον ἀρχομένου ἀνακτορικοῦ χοροῦ.

Κουτρούλης.

— Εἶνε ἀδύνατον, ἔλεγε νὰ μὴ μὲ γνωρίζουν οἱ κακοῦργοι, τοῦλάχιστον ἐξ ὀνόματος, ἀλλὰ ποιοὶ νὰ ᾔνε; Γνωρίζω τόσους πολλοὺς, σπάνω τὸ κεφάλι μου, δὲν μπορῶ νὰ βρῶ ποιοὶ ᾔνε.

Ἀφοῦ ἐκ μακρᾶς ἀνακρίσεως ἀπεδείχθη, ὅτι τὴν νύκτα τοῦ κακουργήματος ὁ Ἰούλιος διενυκτέρευσε εἰς Ρεμιρεμόν-την, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀσιπῶς, ἀπὸ πηλᾶγῃ, ὁ δὲ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἀφοῦ εἶδαν τὸν νεκρὸν τοῦ θύματος, τῆς γυναικὸς του καὶ τὸ γεννηθὲν τέκνον, ἀνεχώρησαν ἐκ Βλαϊνκούρ, ἐνῶ τὰ ὄργανα τῆς χωροφυλακῆς διασταυροῦντο πανταχόθεν, καὶ συνελάμβανον μὲν τινὰς ἀλούτας, ἀλλ' ὅχι καὶ τοὺς δύο ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὰ χαρακτηριστικὰ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν ὁ ταχυδρόμος τῆς Βερζεβίλλης.

Ὁ Βλαϊρὼ καὶ ὁ Πρενσέ — οἱ δύο κακοῦργοι — ἔλαβον ἐξαίρετα προφυλακτικὰ μέτρα καὶ ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, χωρὶς νὰ τοὺς πειράξῃ κανεὶς.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς εἰς Βλαϊνκούρ μεταβάσεως τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων ἐγένετο διπλὴ κηδεία, συρρεύσαντος ὅλου σχεδὸν τοῦ χωρίου καὶ τοῦ δημάρχου ἀποχαιρετίσαντος τὰ θύματα διὰ συγκινητικωτάτων λόγων.

.....
Πρῶτον τινὰ μεταξύ δέκα καὶ ἐνδεκά, ἀνὴρ τις ἐνδεύ-

μένος κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν κατέβαιναν ἀπὸ ἰδιωτικῆς ἀμάξης· ἐμπροσθεν τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀβρῆς ἐν Παρισίοις. Ἦτο ὁ δολοφόνος Βλαϊρὼ, ὅστις εἰς τὸν ὅλον καλλωπισμὸν τοῦ προσέθηκεν εἰς τὴν κομψοδόχην καὶ ταινίαν τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς.

Ζητήσας τὸν κύριον τοῦ ξενοδοχείου, ὠδηγήθη εἰς τὸ γραφεῖόν του. Οὗτος ἀμέσως ἄφησε τὴν ἐργασίαν του καὶ προσεκλήθη νὰ χαιρετήσῃ τὸν προσελθόντα, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβε καθὰ παρασημοφορημένον πολὺ σπουδαῖον πρόσωπον.

Ὁ Βλαϊρὼ μὲ ἐνδόμυχον εὐχαρίστησιν παρετήρησεν, ὅτι ἐπροξένησε τόσον εὐάρεστον ἐντύπωσιν.

— Κύριε, εἶπεν, ἐδῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας κατέλυσαν πρὸ τριῶν περίπου ἐβδομάδων δύο ταξειδιῶται προσερχόμενοι ἐξ Ἀγγλίας, ὁ κ. Κάρολος Σεβρὺ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ὁ κ. Κάρολος Σεβρὺ εἶνε φίλος μου.

— Ἐρχεσθε βεβαίως νὰ τὸν ἰδῇτε, ἀλλ' ἐκεῖνος καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἀπουσιάζουν τώρα ἀπὸ τοὺς Παρισίους, καὶ μάλιστα ἀπορῶ πὼς δὲν ἐπέστρεψαν μέχρι τοῦδε. Ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ κ. Σεβρὺ μοι εἶπεν, ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας, καὶ τώρα πέρασαν δέκα ἡμέραι καὶ δὲν φάνηκε ἀκόμη.

— Ναί, τὸ εἰς εὐρὼ τούτο· πραγματικῶς ὁ φίλός μου